

Розата на И. Христа.

(Прѣдание.)

еднажъ дѣтето *Христосъ*, като си играло на ливадата, откъснало розово цвѣтче отъ една дива шипка.

Цвѣтчето било диво и съвсѣмъ просто на гледъ, но то се много харесало на малкия *Христа*. Отъ дългото държане въ рѣцѣ цвѣтчето повѣхнало и листцата му заприличали на попарени.

Христосъ се нажалилъ за цвѣтчето и казалъ на майка си :

— Мамо, мене ме е жално за това хубаво цвѣтче, защото станяхъ причина да изгуби безъ врѣме живота си! . . .

Тогава майка му взела цвѣтчето отъ *Христа* и го цѣлунала нѣжно по увѣхналитѣ листца. И въ сѣщата минута повѣхналиятъ цвѣтъ се прѣобърналъ на разкопенъ многолиственъ *розовъ цвѣтъ*.

Слѣдъ това се обърнала къмъ дивата *шипка* и казала: „До сега ти бѣше най-простото цвѣте и никой не те зачиташе, но отъ днесъ нататѣкъ ти ще бѣдешъ най-красива отъ всички цвѣтя“ . . .